

Arrest

nr. 140 125 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. JACOBS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guineese nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1993 te Conakry. U bent van Soussou afkomst. U bent moslim. U liep nooit school. U leerde automechaniek bij een leermeester. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. Op uw zestien à zeventien werd u als chauffeur aangeworven door commandant (D.K.) van de gendarmerie. U werkte vijf jaar lang voor hem. U bracht hem 's morgens van zijn huis naar zijn werk en 's avonds van zijn werk naar zijn huis. Overdag belde hij u soms om hem te komen ophalen of gaf u opdracht naar zijn familie in het dorp te rijden. Soms moest u ook rijden voor zijn vrouw.

Op 21 september 2012 gaf uw baas u opdracht een som geld weg te brengen naar het dorp Bolobiné in Mamou als aanbetaling voor een huis dat hij aan het bouwen was. Onderweg was er een barrage met mannen in uniform. U werd tegengehouden en de mannen vroegen uw rijbewijs. Toen u gezegd werd uw motor stil te leggen en u dit niet meteen deed sloegen ze u. Hierop bent u doorgereden. Een beetje voorbij de barrage reed u in de bocht iemand op de fiets aan. U stopte en stapte uit om de man die u aangereden had naar Boké te brengen. De mannen van de barrage kwamen u achterna. Ze sloegen en stampen u. Ze namen de wagen en reden er mee weg. Ze lieten u en de gewonde man achter. Een taxi die langskwam nam jullie mee naar Boké. Jullie werden naar het grote ziekenhuis daar gebracht. U legde de dokter uit dat u was moeten vluchten voor bandieten die een hinderlaag gelegd hadden en dat u daarbij iemand aangereden had. U gaf de dokter het nummer van uw baas en hij nam contact op met uw baas. Uw baas zei de dokter dat het opgezet spel was en dat de wagen en het geld niet weg waren en dat u dat genomen had. Hij zei de dokter dat u kon zien dat de wagen en het geld er waren tegen de tijd dat hij in Boké aankwam omdat hij u anders zou doden. U maakte van de gelegenheid dat u naar het toilet moest gebruik om het ziekenhuis te verlaten. U nam een taxi naar uw oom in Kobaya, Conakry. U vertelde uw oom wat er gebeurd was. Jullie belden uw moeder en zij vertelde dat zowel de commandant als de familie van de man die u aangereden had op zoek waren naar u en dat u zich moest verbergen. Uw oom bracht u naar zijn tweede vrouw omdat hij geen andere oplossing zag. Uw oom belde u steeds dat de commandant en de familie u nog steeds zochten. Op 15 oktober 2012 liet uw oom weten dat uw moeder overleden was als gevolg van hypertensie. U kon de begrafenis niet bijwonen omdat u bang was dat u aangehouden zou worden of dat ze u zouden doden. Op 25 oktober 2012 kwam uw oom u terug halen en nam u terug mee naar Kobaya. Op 3 november 2012 verliet u met de hulp van uw oom Guinée en reisde u naar België. Op 7 november 2012 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen of te willen naar Guinée omdat u vreest gedood te zullen worden als u terugkeert naar Guinée. U zegt dat zowel de familie van de man die u aanreed als de commandant voor wie u werkte en wiens wagen en geld gestolen werden naar u op zoek zijn.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag en/of uw identiteit.

B. Motivering

Na onderzoek van de relevante elementen uit uw asielaanvraag wordt geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gesteld te worden dat u er niet in slaagde uw vrees ten opzichte van uw werkgever die u er naar u verklaarde van beschuldigde medeplichtig te zijn aan de diefstal van zijn geld en wagen, aannemelijk te maken. Zowel uw verklaringen met betrekking tot uw job als chauffeur als uw verklaringen met betrekking tot uw werkgever zelf, commandant (D.K.) waren niet overtuigend. U was niet in staat te zeggen met welk model van wagen u moest rijden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, dd. 10 juni 2014, hierna CGVS, p.4-5). U kon evenmin zeggen hoeveel cc, oftewel cilinderinhoud, de wagen had waar u mee moest rondrijden en waarvoor u tevens het onderhoud voor uw rekening nam (zie gehoorverslag CGVS, p.5), hetgeen des te meer bedenkelijk is daar u eveneens vertelde opgeleid te zijn als auto-mecanicien (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U vertelde maandelijks twee keer naar het dorp van uw baas, Bolobiné in Mamou gereden te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U vertelde onderweg langs Coyah, Kindia en Mamou gekomen te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U vertelde dat er onderweg nog wel kleinere dorpen zijn maar dat u daar de namen niet van kon geven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Met betrekking tot uw werkgever commandant (D.K.) vertelde u aanvankelijk dat hij een vrouw en twee kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal zei u echter dat hij drie kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Toen u met deze incoherentie in uw verklaringen geconfronteerd werd bevestigde u enkel dat hij drie kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat uw baas commandant was van de gendarmerie en dat hij chef was van het 'escadron mobile' van de gendarmerie te Matam (zie gehoorverslag CGVS, p.3,8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het niet commandant (D.K.) is die aan het hoofd staat en stond van de 'escadron mobile' van de gendarmerie in Matam (zie documentatie in het administratieve dossier). Daarenboven stelde u dat uw baas op het 'escadron mobile n°2' werkte terwijl uit de beschikbare bronnen blijkt dat het het 'escadron mobile n°3' is dat zich in Matam bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier). Pas nadat u hierop gewezen werd bevestigde u dat het 'escadron mobile' van Matam nr. 3 is (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). U wist niet wie de overste was van uw baas en wat de brigade mobile precies allemaal doet (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U kende slechts twee namen van collega's van uw baas en kon geen andere personen opnoemen die op het 'escadron mobile' te Matam werken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Daar u verklaarde van 2007 tot 2012 voor uw baas gewerkt te hebben en

hem dagelijks van en naar zijn werk te hebben gebracht mag redelijkerwijs wel van u verwacht worden dat u toch in zekere mate op de hoogte bent van de beroepsbezigheid van uw baas, des te meer daar uit uw verklaringen wel blijkt dat hij hier met u wel over praatte (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U was hiertoe duidelijk niet in staat.

Daarenboven kunnen ook enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen met betrekking tot de redenen waarom uw werkgever u vervolgt en meer bepaald de redenen waarom hij u er van verdenkt medeplichtig te zijn aan de diefstal van zijn geld en wagen. U verklaarde dat de commandant u op uw zeventiende aangenomen heeft omdat hij u wilde helpen en omdat uw probleem hem triest maakte (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 5). U kreeg 's nachts de wagen waar u overdag mee reed mee naar huis (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaarde zelf dat de commandant enorm veel vertrouwen had in u (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hij liet u regelmatig geld brengen naar zijn moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.5,10). U verklaarde dat na de overval op 21 september 2012, de commandant u ervan beschuldigde zijn geld en wagen genomen te hebben en dacht dat u medeplichtige was van de mensen die het allemaal namen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kon echter niet uitleggen waarom uw baas dit ineens zou denken en waarom hij u ineens niet meer zou vertrouwen en niet zou geloven dat u werkelijk overvallen werd (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u op geen enkel moment probeerde met uw baas te praten, hetgeen eveneens op zijn minst gezegd bedenkelijk en weinig geloofwaardig is. U zei enkel dat hij u bang maakte en u er dus niet over durfde praten met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Bovendien dient de aandacht erop gevestigd te worden dat u er evenmin in slaagde uw vrees voor vervolging door de familie van de man die u verklaarde omver gereden te hebben, aannemelijk te maken. Op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u het immers na hier iets over te vermelden, noch bij de vraag wat u vreest in geval van terugkeer en wat u denkt dat er zal gebeuren als u terugkeert, noch bij de vraag waarom u dat denkt en waarop u deze vrees baseert. Dit terwijl u op beide vragen duidelijk wel sprak over het vermeende voorval waarbij het geld van uw baas dat u moest transporteren gestolen werd en waardoor u beweert vervolging te vrezen door uw baas (zie punt 3.4 en 3.5 van de vragenlijst CGVS, dd.14 november 2012 in het administratieve dossier). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u hierover voordien niets vermeldde, stelde u de nacht voor u bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam in het station doorgebracht te hebben en honger te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Er dient echter op gewezen te worden dat u de vragenlijst niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet invullen maar dit achteraf, twee dagen later, deed met behulp van uw advocaat Meester (M.). Toen u bovendien bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u alle redenen waarom u uw land verlaten hebt, had kunnen vermelden, antwoordde u hierop bevestigend. Toen u erop gewezen werd dat u deze vraag in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gesteld werd en u ook toen niets zei, zei u dat dat waar was en dat u het wel wilde uitleggen maar twijfelde (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Verder kunnen nog enkele bijkomende opmerkingen gemaakt worden bij uw verklaringen met betrekking tot het vermeende slachtoffer wiens familie naar u op zoek is. Zo was u niet in staat enkele basisgegevens te verschaffen van de man van wie u beweert dat hij overleed nadat u hem aangereden had. U kon niet zeggen hoe oud de man was, of hij gehuwd was, of hij kinderen had en wat zijn beroep was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Er mag echter wel verwacht worden dat u enkele basisgegevens met betrekking tot het slachtoffer kan verschaffen, des te meer daar de dood van deze man mee aan de grondslag ligt van de reden waarom u uw land bent moeten ontvluchten. U was hiertoe duidelijk niet afdoende in staat.

U was niet in het bezit van enig document dat uw identiteit en uw relaas kan staven.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. **In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c** (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift vangt verzoeker aan als volgt:

"De raadsman van verzoekende partij wenst echter de volgende opmerkingen te maken , die ook centraal staan om het relaas van verzoekende partij te begrijpen en haar personalia beter aan te kaarten;

- verzoekende partij is volledig ongeschoold en heeft een heel beperkt Niveau die haan niet volledig toelaat een synthese te maken van haar problemen en die problemen overzichtelijk weer te geven; Indien zij een eenvoudige taal wel begrijpt , heeft zij vaak geen verstand van de zin, de bedoeling van sommige vragen.

Haar beroep heeft zij bijna als kind aangeleerd, zonder echter enige theorie aan te leren.

Er dient hierbij tevens te worden benadrukt dat automechanici in Guinée helemaal niet overeenstemt met de Europese normen

- verzoekende partij verzoekende partij vreest voor haar fysieke en psychische integriteit en vreest tevens dat in de huidige context van Guinée, zij helemaal geen bescherming vindt bij de autoriteiten : zij is van gemengde etnische , zij is noch rijk noch invloedrijk: zij kan geen beroep doen op haar autoriteiten om bescherming te vragen en te krijgen; de autoriteiten zijn immers uitsluitend bezig met de politieke toestand en de strijd naar de macht maar zullen zich alleszins niet mobiliseren voor haar."

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij details heeft kunnen geven over de wagen van de commandant, waaronder de identificatieplaat. Hij stelt dat hij hetgeen hem gevraagd werd, niet verstaan heeft en dat de dossierbehandelaar er zich toe beperkt heeft zijn vragen te herhalen zonder die anders te formuleren of voorbeelden te geven die verzoeker hadden doen begrijpen wat hem gevraagd werd. Verzoeker verklaart dat het om een Opel Astra, 1.4 "serie H", 4X4, jaar 2009 ging en verwijst naar algemene informatie met betrekking tot deze wagen. Hij stelt elementen te hebben aangegeven die de karakteristieken van de wagen weergaven, maar die niet werden nagekeken.

Verzoeker meent dat hem niet gevraagd werd dorpjes op te sommen en dat hij hier ook niet op gewezen werd.

Verzoeker wijst er verder op dat hij geen militair is en voor de privéaangelegenheden van de commandant werkte en derhalve niet in de gendarmerie binnen ging. Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift: *"Voor de eenvoudige man die verzoekende partij is was zijn baas de*

“Commandant” en in de mate zijn baas ordes gaf en ondergeschikten opdracht gaf, zag zij haar baas als de Commandant van de Gendarmerie. Zij heeft geen verstand van een “hierarchie” en heeft uiteindelijk weinig of geen belang voor een militaire baan. Verzoekende partij heeft er trouwens nooit aan gedacht zelf een militaire carrière aan te vatten. Haar werk als chauffeur behaagde haar en zij werd hiervoor voldoende betaald.” Verzoeker wijst erop dat er slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld *“zonder echter een balans te maken met alle positieve antwoorden van verzoekende partij ivm het familieleven van de baas en alle details die zij spontaan heeft aangegeven.”* Hij stelt dat het CGVS zijn onderzoek zowel *“ten laste als ten onlaste”* dient te voeren.

Verder voert verzoeker aan dat hij de naam van de twee collega's van zijn baas gaf die het meest voorkwamen in de gesprekken met zijn baas, hetgeen volgens hem niet uitsluit dat hij de naam van andere personen had kunnen aangeven. Dienaangaande stelt verzoeker nog het volgende in zijn verzoekschrift: *“Objectief dient te worden vastgesteld dat in een land waar het aantal voornamen en familienamen uiterst beperkt is, twee namen aangeven een teken is van eerlijkheid en geloofwaardigheid : zij kon heel gemakkelijke enkele SOWBarry- Diallo-Conde of Cisse toevoegen....Was haar relaas hierbij meer geloofwaardig bevonden?”*

Met betrekking tot de reactie van zijn baas op de overval stelt verzoeker het volgende: *“Verzoekende partij heeft heen uitleg ontvangen van haar baas en kreeg ook geen kans om één woord uitleg te geven. Zij zag haar baas voor het eerst werkelijk als een militaire handelen , hetgeen haar schrik aanjaagde. De manier waarop haar baas handelde , zijn reactie had niets te maken met hetgeen zij vertrouwd was en was haar totaal vreemd. Het is de baas die beroep maakte op een derde , totaal vreemde man om haar tegen te houden, hetgeen voor haar een duidelijk teken was dat zij het vertrouwen van haar baas kwijt was. Het CGVS houdt geen rekening met de menselijke reacties en maakt oop geen analyse van diverse mogelijke reacties. Het CGVS staat enkel stil bij de uitleg die het relaas van verzoekende partij ongeloofwaardig maakt.”*

Met betrekking tot de persoon die verzoeker aanreed, stelt hij als volgt: *“Verzoekende partij heeft geen gesprek gevoerd met het slachtoffer die heel snel bewusteloos viel; Zij was ook meer bekommerd met haar eigen toestand en de toestand van het slachtoffer hetgeen ook een normale reactie is in de gegeven omstandigheden Men ziet niet in hoe verzoekende partij een antwoord hadden kunnen geven op de vragen die het CGVS stelt, vermits verzoekende partij de vlucht nam van zodra dit mogelijk was De redenering van het CGVS is niet redelijk en kan de beslissing niet ernstig ondersteunen”.*

Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij nog vrij jong en volledig ongeschoold is en meent dat uit het interview kan worden afgeleid dat hij vrij immatuur is en intellectueel vrij beperkt.

Tevens meent verzoeker dat het CGVS geen enkele reden geeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend.

2.2.1. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.3. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De door verzoeker beschreven moeilijkheden en asielmotieven, meer bepaald een vrees omwille van de beschuldiging geld te hebben gestolen van zijn baas en voor de familie van een slachtoffer van een auto-ongeval dat verzoeker zou hebben veroorzaakt, houden geen verband met één van de voormelde criteria en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad merkt op dat verzoeker geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas bijbrengt, noch op het CGVS, noch bij onderhavig verzoekschrift. Verzoeker brengt evenmin een begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande zijn voorgehouden reisweg naar België.

Waar verzoeker stelt dat hij ongeschoold is en niet in staat is een analyse te maken van zijn problemen, dat hij vrij immatuur is en "*intellectueel vrij beperkt*", dient erop gewezen dat verzoeker noch bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van het feit dat hij intellectueel niet in staat is coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 4 en 19). Evenmin brengt verzoeker een medisch of psychologisch attest bij waaruit dit zou kunnen blijken. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat het gehoor op een normale wijze is geschied. Aldus is verzoekers bewering dat hij intellectueel niet in staat is een analyse te maken van zijn problemen, een gekunstelde *post factum*-verklaring die er enkel op gericht is de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Dergelijk verweer is evenwel niet van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven hebben daarenboven betrekking op de essentie van verzoekers professionele

bezigheden en asielmotieven, zodat een aangevoerd beperkt intellectueel vermogen niet dienstig is ter weerlegging van de vaststellingen die daarop betrekking hebben.

Wat betreft de wagen waarmee verzoeker stelt te hebben gereden in dienst van commandant (D.K.), dient opgemerkt dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift weliswaar stelt dat het om een Opel Astra ging, doch tijdens zijn gehoor was hij niet in staat dit te specificeren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Evenmin was hij in staat de cilinderinhoud van de wagen te geven (het aantal cc), terwijl hij stelt dat hij aan de wagen gewerkt heeft toen hij in een garage werkte als automecanicien (gehoorverslag CGVS, p. 5). Redelijkerwijze kan van verzoeker, als automecanicien, verwacht worden dat hij de cilinderinhoud en het type Opel waarmee hij als chauffeur reed gedurende vijf jaar en waaraan hij zelf nog gewerkt heeft, kan weergeven. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen".

Verder stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Met betrekking tot uw werkgever commandant (D.K.) vertelde u aanvankelijk dat hij een vrouw en twee kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal zei u echter dat hij drie kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). Toen u met deze incoherentie in uw verklaringen geconfronteerd werd bevestigde u enkel dat hij drie kinderen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U vertelde dat uw baas commandant was van de gendarmerie en dat hij chef was van het 'escadron mobile' van de gendarmerie te Matam (zie gehoorverslag CGVS, p.3,8). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat het niet commandant (D.K.) is die aan het hoofd staat en stond van de 'escadron mobile' van de gendarmerie in Matam (zie documentatie in het administratieve dossier). Daarenboven stelde u dat uw baas op het 'escadron mobile n°2' werkte terwijl uit de beschikbare bronnen blijkt dat het het 'escadron mobile n°3' is dat zich in Matam bevindt (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en documentatie in het administratieve dossier). Pas nadat u hierop gewezen werd bevestigde u dat het 'escadron mobile' van Matam nr. 3 is (zie gehoorverslag CGVS, pp.10-11). U wist niet wie de overste was van uw baas en wat de brigade mobile precies allemaal doet (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). U kende slechts twee namen van collega's van uw baas en kon geen andere personen opnoemen die op het 'escadron mobile' te Matam werken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Daar u verklaarde van 2007 tot 2012 voor uw baas gewerkt te hebben en hem dagelijks van en naar zijn werk te hebben gebracht mag redelijkerwijs wel van u verwacht worden dat u toch in zekere mate op de hoogte bent van de beroepsbezigheid van uw baas, des te meer daar uit uw verklaringen wel blijkt dat hij hier met u wel over praatte (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U was hiertoe duidelijk niet in staat."*

Dat verzoeker geen militair is en enkel chauffeur was voor de privéaangelegenheden van de commandant, doet hieraan immers geen afbreuk. Waar verzoeker stelt dat hij de namen van andere personen die met de commandant kunnen werken, had kunnen geven, komt hij niet verder dan een loutere *post factum*-verklaring en bovendien geeft hij in onderhavig verzoekschrift geen enkele andere naam weer. Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorziet bovendien slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het gehoor worden vastgesteld.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing terecht het volgende: *"Daarenboven kunnen ook enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen met betrekking tot de redenen waarom uw werkgever u vervolgt en meer bepaald de redenen waarom hij u er van verdenkt medeplichtig te zijn aan de diefstal van zijn geld en wagen. U verklaarde dat de commandant u op uw zeventiende aangenomen heeft omdat hij u wilde helpen en omdat uw probleem hem triest maakte (zie gehoorverslag CGVS, p.3, 5). U kreeg 's nachts de wagen waar u overdag mee reed mee naar huis (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaarde zelf dat de commandant enorm veel vertrouwen had in u (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Hij liet u regelmatig geld brengen naar zijn moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.5,10). U verklaarde dat na de overval op 21 september 2012, de commandant u ervan beschuldigde zijn geld en wagen genomen te hebben en dacht dat u medeplichtige was van de mensen die het allemaal namen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U kon echter niet uitleggen waarom uw baas dit ineens zou denken en waarom hij u ineens niet meer zou vertrouwen en niet zou geloven dat u werkelijk overvallen werd (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit uw verklaringen blijkt tevens dat u op geen enkel moment probeerde met uw baas te praten, hetgeen eveneens op zijn minst gezegd bedenkelijk en weinig geloofwaardig is. U zei enkel dat hij u bang maakte en u er dus niet over durfde praten met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.14)."* In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker immers niet verder dan het uiten van de

blote bewering en het herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen dat hij geen uitleg kreeg en geen uitleg kon vragen, dat het militaire karakter van het optreden van zijn baas hem schrik aanjoeg en dat het CGVS geen rekening houdt met de mogelijke diverse, menselijke reacties. Het opwerpen van losse beweringen en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, is geen dienstig verweer.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente vaststelling in de bestreden beslissing: *“Bovendien dient de aandacht erop gevestigd te worden dat u er evenmin in slaagde uw vrees voor vervolging door de familie van de man die u verklaarde omver gereden te hebben, aannemelijk te maken. Op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u het immers na hier iets over te vermelden, noch bij de vraag wat u vreest in geval van terugkeer en wat u denkt dat er zal gebeuren als u terugkeert, noch bij de vraag waarom u dat denkt en waarop u deze vrees baseert. Dit terwijl u op beide vragen duidelijk wel sprak over het vermeende voorval waarbij het geld van uw baas dat u moest transporteren gestolen werd en waardoor u beweert vervolging te vrezen door uw baas (zie punt 3.4 en 3.5 van de vragenlijst CGVS, dd.14 november 2012 in het administratieve dossier). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u hierover voordien niets vermeldde, stelde u de nacht voor u bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwam in het station doorgebracht te hebben en honger te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Er dient echter op gewezen te worden dat u de vragenlijst niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet invullen maar dit achteraf, twee dagen later, deed met behulp van uw advocaat Meester (M.). Toen u bovendien bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u alle redenen waarom u uw land verlaten hebt, had kunnen vermelden, antwoordde u hierop bevestigend. Toen u erop gewezen werd dat u deze vraag in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal gesteld werd en u ook toen niets zei, zei u dat dat waar was en dat u het wel wilde uitleggen maar twijfelde (zie gehoorverslag CGVS, p.14).”* Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing terecht opgemerkte gebrekkige kennis vanwege verzoeker over de persoon die hij beweert te hebben aangereden, komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat het slachtoffer heel snel bewusteloos viel, dat zijn reactie in de gegeven omstandigheden normaal is en dat hij de vlucht nam zodra dit mogelijk was. De bestreden beslissing wijst er evenwel terecht op dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij enkele basisgegevens met betrekking tot het slachtoffer kan verschaffen, daar hij stelt dat hij met deze persoon naar het ziekenhuis werd vervoerd en onder meer omwille van de dood van deze persoon zijn land van herkomst ontvluchtte en in België internationale bescherming vraagt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, schendt de bestreden beslissing artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.*

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014)." Verzoeker voert immers geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente vaststellingen, noch brengt hij enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS